

Písomný výstup pedagogického klubu

1. Prioritná os	Vzdelávanie
2. Špecifický cieľ	1.1.1 Zvýšiť inkluzívnosť a rovnaký prístup ku kvalitnému vzdelávaniu a zlepšiť výsledky a kompetencie detí a žiakov
3. Prijímateľ	Základná škola, Školská 526/53, Handlová
4. Názov projektu	Zvyšovanie kvality výchovno-vzdelávacieho procesu prostredníctvom rozvoja čitateľskej, matematickej a prírodovednej gramotnosti žiakov v ZŠ Školská, Handlová
5. Kód projektu ITMS2014+	312011S559
6. Názov pedagogického klubu	Klub čitateľskej gramotnosti
7. Meno koordinátora pedagogického klubu	Mgr. Bronislava Šperková
8. Školský polrok	II. polrok šk. roka 2018/2019
9. Odkaz na webové sídlo zverejnenia písomného výstupu	www.zsskolska.sk

10.

Úvod:

Stručná anotácia

Cieľom pracovného listu je na základe úryvkov z Denníka Anny Frankovej priblížiť žiakom život v čase II. svetovej vojny, uvedomiť si dôsledky vojen pre ľudstvo, zhodnotiť holokaust a analyzovať prejavy intolerancie a neznášanlivosti v spoločnosti.

Kľúčové slová

Denník Anny Frankovej, II. svetová vojna, židia, holokaust, neznášanlivosť

Zámer a priblíženie témy písomného výstupu

Denník Anny Frankovej je považovaný za pomník nezničiteľnej povahy ľudského ducha. Trinásťročné dievča v ňom zachytáva obdobie, keď sa s rodinou dva roky schovávala pred hrôzami nacistickej okupácie. Kniha oživuje mladú ženu, ktorá zažila najstrašnejšie hrôzy, aké videl moderný svet a ktorá napriek svojmu osudu ostala neuveriteľne ľudská.

Jadro:**Popis témy/problém**

Život počas vojny bol veľmi krutý. Pracovný list zachytáva úryvky z knihy Denník Anny Frankovej, ktorý má obrovskú výpovednú hodnotu. Aj napriek tomu, že sa 13 - ročná Anna konca vojny nedožila, jej denník ostáva svedectvom neuveriteľnej krutosti nacistického režimu a pripomienkou udalostí, ktoré sa už nikdy nesmú zopakovať. Anna si zapisovala udalosti od 12. júna 1942 do 1. augusta 1944 a zaznamenala všetko, čo sa okolo nej dialo. Tesne pred koncom vojny však bola prezradená a spolu s celou rodinou odvedená do koncentračného tábora, kde tesne pred koncom vojny zomrela. Zostali po nej len zápisky.

Pomocou metódy K-W-L (V-CH-D) žiaci do pracovného listu zaznamenávajú veci na tému „Život v čase vojny“:

1. pred samotným čítaním textu:

- a) čo o téme viem
- b) čo by som sa o téme chcel dozvedieť

2. po prečítaní textu:

- c) čo som sa o téme dozvedel

Najprv v skupinovej práci a následne v diskusii svoje poznatky z prečítaného textu prezentujú.

Záver:**Zhrnutia a odporúčania pre činnosť pedagogických zamestnancov**

Žiaci uvažujú, skúmajú a kriticky hodnotia obsah textu. Tiež pri práci hodnotia význam určitých informácií alebo dôkazu, spájajú informácie z textu s vlastnými vedomosťami z iných zdrojov a vyjadrujú a obhajujú svoje stanovisko – používajú argumenty.

11. Vypracoval (meno, priezvisko)	Mgr. Lucia Martincová
12. Dátum	17. 6. 2019
13. Podpis	
14. Schválil (meno, priezvisko)	Mgr. Bronislava Šperková
15. Dátum	17.6. 2019
16. Podpis	

Príloha č.1 – pracovný list

Dejepis_9.ročník_Pracovní list_Život v čase vojny_Denník Anny Frankovej

SOBOTA 20. JÚNA 1942

Náš život poznamenali nepokojné udalosti, lebo rodinu, ktorá zostala v Nemecku, postihli Hitlerove židovské zákony. Po pogromoch v roku 1938 ušli do Spojených štátov moji dvaja strýkovia, mamini bratia. Stará mama sa presťahovala k nám. Mala už sedemdesiat tri rokov. V máji 1940 sa dobré časy skončili: najprv vojna, potom kapitulácia, obsadenie Nemcami a pre nás židov sa začala bieda. Nasledoval jeden židovský zákon za druhým a naša sloboda sa veľmi obmedzila. Židia musia nosiť židovskú hviezdu; židia musia odovzdať bicykle; židia nesmú cestovať električkou; nesmú nastúpiť do auta, ani do súkromného; môžu nakupovať len od 15.00 do 17.00; majú dovolené ísť len k židovskému holičovi; od 20.00 do 6.00 nesmú vyjsť na ulicu; nesmú navštevovať divadlá, kiná ani zábavné podniky; majú zakázané navštevovať kúpaliská, takisto tenisové kurty, klziská a iné športoviská; nesmú sa vozit' na kajakoch; nemôžu verejne športovať; po ôsmej večer nesmú sedieť ani u seba v záhrade, ani u priateľov; nesmú navštevovať doma kresťanov; musia chodiť do židovských škôl a podobne. Tak prebiehal náš život a nesmeli sme ani to, ani ono. Jacqueline mi zakaždým opakovala: „Neopovážim sa nič spraviť, lebo sa bojím, že je to zakázané.“

NEDEĽA, 5. JÚLA 1942

Otecko býva v poslednom čase veľa doma. Povedali mu, že v kancelárii už nemá čo hľadať; musí to byť hrozné, keď sa človek cíti zbytočný. Opektu prebral pán Kleiman a pán Kugler zas spoločnosť Gies a spol., ktorú založili roku 1941...

Keď sme sa boli pred niekoľkými dňami prejsť, otecko začal hovoriť o tom, že by sme sa mali niekam ukryť. Rozprával, že bude pre nás veľmi ťažké žiť v úplnej odrezanosti od sveta. Spýtala som sa ho, prečo o tom hovorí. „Nuž, Anna,“ odvetil, „veď vieš, že už vyše roka s' a-hujeme oblečenie, potraviny a nábytok k priateľom. Nechceme, aby sa náš majetok dostal do rúk Nemcom, no ešte menej by sme sa im do rúk chceli dostať my sami. Radšej preto odídeme skôr, než si po nás prídu.“ „Ale kam, otecko?“ preľakla som sa otcovho vážneho hlasu. „Nemusiš sa znepokojevať, to zariadime my. Pokým sa dá, pokojne si užívaj bezstarostný život.“ To bolo všetko. Kiež by sa tieto hrozivé slová vyplnili čo najneskôr!

STREDA, 8. JÚLA 1942

Keď sme sedeli v spálni, povedala mi Margot, že predvolali nie otecka, ale ju. Znova som sa preľakla a rozplakala som sa. Margot má šesťnásť. Znamená to, že deportujú už aj také mladé dievčatá? Našťastie Margot nikam nepôjde, potvrdila to aj mama a otecko mal iste nejaké tušenie, keď naposledy hovoril o úkryte...

Hoci som vedela, že toto bude posledná noc v mojej posteli, bola som na smrť unavená a zaspala som ako kus dreva...

ŠTVRTOK, 9. JÚLA 1942

... tak sme teda utekali v ležaku – otecko, mama a ja. Každý držal v ruke nejakú tašku, buď školskú alebo nákupnú, napchatú až po vrch najrôznejšími vecami. Robotníci, ktorí išli včas ráno do práce, sa na nás sústrastne dívali. Bolo vidno, že nás ľutujú, no odviesť nás nemohol nik; krikl'avá žltá hviezda hovorila za všetko...

SOBOTA, 11. JÚLA 1942

Včera večer sme všetci štyria išli do súkromnej kancelárie a počúvali sme britský rozhlas. Tak strašne som sa bála, že by to mohol niekto počuť, že som otca doslova ťahala za rukáv, aby so mnou išiel radšej hore. Mama mala pre mňa pochopenie a odišla so mnou. Aj pri iných veciach sa bojíme, že by nás mohli susedia začuť. Už v prvý deň sme si ušili závesy. Vlastne ani nemožno hovoriť o závesoch, pretože sú to len handričky rozličnej veľkosti, tvaru a kvality, ktoré sme spolu s oteckom dosť neodborne pozošívali. Tieto umelecké výtvy sme potom pripínáčikmi upevnili na okná, aby sa nedali dať dolu až do konca nášho pobytu...

Samozrejme, že sa nesmieme dívať von z okna ani vychádzať na ulicu. Okrem toho musíme byť ticho, pretože dolu nás nesmú počuť...

28. SEPTEMBRA 1942 (DODATOK)

Je mi nesmierne smutno z toho, že nikdy nesmieme vyjsť von, a veľmi sa bojím, že nás nájdu a postrieľajú. To veru nie je bohvieaká vyhládka...

